Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Niende Afdeling)

11. juni 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding – direktiv 2003/109/EF – artikel 12 – vedtagelse af en afgørelse om udvisning af en fastboende udlænding – forhold, der skal tages i betragtning – national retspraksis – manglende hensyntagen til disse forhold – forenelighed – direktiv 2001/40//EF – gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere – relevans«

I sag C-448/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (øverste regionale domstol i Castilla-La Mancha, Spanien) ved afgørelse af 15. maj 2019, indgået til Domstolen den 12. juni 2019, i sagen

WT

mod

Subdelegación del Gobierno en Guadalajara,

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformand M. Rodin, formanden for Fjerde Afdeling, M. Vilaras (refererende dommer), og dommer K. Jürimäe,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– WT ved abogados A. García Herrera og A. Abeijón Martínez,

– den spanske regering først ved J. García-Valdecasas Dorrego, derefter ved S. Jiménez García, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved S. Pardo Quintillán og C. Cattabriga, som befuldmægtigede,

* Processprog: spansk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 12 i Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT 2004, L 16, s. 44), sammenholdt med Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere (EFT 2001, L 149, s. 34).

2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en sag mellem WT og Subdelegación del Gobierno en Guadalajara (regeringens delegation i regionen Guadalajara, Spanien) vedrørende en afgørelse vedtaget af sidstnævnte myndighed om udvisning af WT fra det spanske område.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2003/109

3 Artikel 12 i direktiv 2003/109 med overskriften »Beskyttelse mod udvisning« bestemmer i stk. 1 og 3:

»1. Medlemsstaterne kan kun træffe afgørelse om at udvise en fastboende udlænding, hvis vedkommende udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.

[…]

3. Før der træffes afgørelse om udvisning af en fastboende udlænding, skal medlemsstaterne tage hensyn til følgende forhold:

a) varigheden af opholdet på medlemsstatens område

b) den pågældendes alder

c) konsekvenserne for den pågældende og dennes familiemedlemmer

d) tilknytningen til opholdslandet eller manglende tilknytning til oprindelseslandet.«

Direktiv 2001/40

4 Det fremgår af artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/40, at formålet med direktivet er at tillade anerkendelse af en afgørelse om udsendelse truffet af en kompetent myndighed i en medlemsstat over for en tredjelandsstatsborger, der opholder sig på en anden medlemsstats område.

5 Samme direktivs artikel 3, stk. 1, bestemmer:

»En udsendelse som omhandlet i artikel 1 vedrører følgende tilfælde:

a) Tredjelandsstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse baseret på en alvorlig og konkret trussel mod den offentlige orden eller den nationale sikkerhed og truffet i følgende tilfælde:

– når tredjelandsstatsborgeren af ophavsstaten er dømt for en lovovertrædelse, som straffes med mindst et års frihedsstraf

[…]«

Spansk ret

6 Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (organisk lov nr. 4/2000 om rettigheder og friheder for udlændinge i Spanien og deres sociale integration) af 11. januar 2000 (BOE nr. 10 af 12.1.2000, s. 1139) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »organisk lov nr. 4/2000«), regulerer i afsnit III »lovovertrædelser begået af udenlandske statsborgere og straf i tilknytning hertil«.

7 Artikel 57, der er en del af nævnte afsnit, har følgende ordlyd:

»1. Når lovovertræderne er udlændinge, og deres handlinger i henhold til loven kvalificeres som »meget grove« eller »grove« som omhandlet i denne organiske lovs artikel 53, stk. 1, litra a), b), c), d) og f), kan der i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i stedet for en bøde anvendes udvisning fra spansk område, efter at den administrative procedure er afsluttet, og efter at der er vedtaget en begrundet afgørelse på grundlag af en bedømmelse af de faktiske omstændigheder, der udgør overtrædelsen.

2. Ligeledes vil den omstændighed, at udlændingen, efter at den administrative procedure er afsluttet, i Spanien eller uden for Spanien er blevet fundet skyldig i en forsætlig adfærd, som [i Spanien] udgør en strafbar handling, der straffes med frihedsberøvelse på mere end et år, være en udvisningsgrund, medmindre de tidligere strafbare handlinger er blevet fjernet fra vedkommendes straffeattest.

[…]

5. Udvisningssanktionen kan ikke pålægges udenlandske statsborgere i de nedenfor anførte situationer, medmindre den begåede lovovertrædelse er den, som er fastsat i artikel 54, stk. 1, litra a), eller består i en gentagelse inden for en periode på et år af en lovovertrædelse af samme art, der kan straffes med udvisning:

[…]

b) Fastboende udlænding. Før der træffes afgørelse om udvisning af en fastboende udlænding, skal der tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold i Spanien og den herved opståede tilknytning [til Spanien], den pågældendes alder, konsekvenserne for den berørte og dennes familiemedlemmer samt tilknytningen til det land, hvortil den pågældende vil blive udvist.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

8 WT er en marokkansk statsborger med status som fastboende udlænding i Spanien. I forbindelse med, at WT den 22. februar 2016 var mødt op hos de kompetente politimyndigheder for at opfylde formaliteter i forbindelse med hans status som fastboende udlænding, opdagede den ansvarlige polititjenestemand, at WT mellem 2011 og 2014 var blevet idømt flere straffe, herunder bl.a. tre fængselsstraffe på mere end et år. Herefter blev der indledt en administrativ udvisningsprocedure mod WT, hvorunder WT blev hørt.

9 WT har bl.a. gjort gældende, at de tidligere idømte straffe ikke i sig selv kunne begrunde, at han udvises fra det spanske område, og at han, idet han har været bosiddende i denne medlemsstat i mere end ti år, er blevet integreret i det spanske samfund, hvori han ligeledes har tilegnet sig kulturen. Ifølge WT er det ligeledes i denne medlemsstat, at han har sin familie- og erhvervsmæssige tilknytning.

10 Den 26. april 2016 vedtog regeringens delegation i regionen Guadalajara en afgørelse om udvisning af WT fra det spanske område, idet den fandt, at betingelserne for anvendelse af den i artikel 57, stk. 2, i lov nr. 4/2000 omhandlede udvisningsgrund var opfyldt.

11 WT anlagde et søgsmål til prøvelse af denne afgørelse ved Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 1 de Guadalajara (forvaltningsdomstol nr. 1 i Guadalajara, Spanien). Til støtte for søgsmålet gentog WT de argumenter, som allerede var blevet gjort gældende under den administrative procedure.

12 Ved dom af 3. juli 2017 forkastede Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 1 de Guadalajara (forvaltningsdomstol nr. 1 i Guadalajara) WT's søgsmål som ugrundet. WT har iværksat appel til prøvelse af denne dom ved den forelæggende ret, Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (øverste regionale domstol i Castilla-La Mancha), hvorved han har gjort gældende, at artikel 12 i direktiv 2003/109 er blevet tilsidesat.

13 Den forelæggende ret har i sin anmodning om præjudiciel afgørelse redegjort for to domme, der er afsagt af Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) den 19. og den 27. februar 2019, hvorved den nævnte domstol, navnlig under henvisning til artikel 3, stk. 1, litra a), første led, i direktiv 2001/40, fastslog, at der under anvendelse af artikel 57, stk. 2, i lov nr. 4/2000 skal ske automatisk udsendelse af fastboende udlændinge, der er dømt for forsætlige strafbare handlinger, der kan straffes med frihedsstraf på mere end et år, uden at denne artikels stk. 5 bringes i anvendelse.

14 Den forelæggende ret, der har præciseret, at den er bundet af praksis fra Tribunal Supremo (øverste domstol), er af den opfattelse, at de ovennævnte domme fra sidstnævnte domstol ikke er forenelige med bestemmelserne i direktiv 2003/109, således som disse bestemmelser er blevet fortolket af Domstolen i dom af 8. december 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809), og af 7. december 2017, López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949). Denne praksis fra Tribunal Supremo (øverste domstol) er støttet på direktiv 2001/40, på et rent processuelt grundlag, for at drage konklusioner, der synes at være retligt forkerte.

15 Artikel 3, stk. 1, litra a), første led, i sidstnævnte direktiv bestemmer således udelukkende, at en afgørelse om udsendelse, der er baseret på en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den nationale sikkerhed, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat end den, hvor afgørelsen er truffet, bl.a. når den er truffet på grund af, at den berørte tredjelandsstatsborger af ophavsstaten er dømt for en lovovertrædelse, som straffes med mindst ét års frihedsstraf. Denne bestemmelse regulerer derimod ikke de omstændigheder, hvorunder en sådan afgørelse kan træffes.

16 På denne baggrund har Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (øverste regionale domstol i Castilla-La Mancha) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er en fortolkning som den, der er indeholdt i domme afsagt af Tribunal Supremo (øverste domstol) nr. 191/2019 af 19. februar 2019, kassationsappel 5607/2017 (ES:TS:2019:580) og nr. 257/2019 af 27. februar 2019, kassationsappel 5809/2017 (ES:TS:2019:663), hvorefter det ved en fortolkning af direktiv 2001/40[…] er muligt at fastslå, at enhver tredjelandsstatsborger med længerevarende opholdstilladelse, som har begået en lovovertrædelse, der er pålagt en [friheds]straf på mindst et år, kan og bør gøres til genstand for en »automatisk« udvisning, dvs. [uden] at det er nødvendigt at foretage en vurdering af den pågældendes personlige, familiemæssige, sociale eller beskæftigelsesmæssige forhold, forenelig med artikel 12 i […] direktiv 2003/109 […], og herunder bl.a. med domme afsagt af [Domstolen] [den] 7. december 2017 ([López Pastuzano, C-636/16, EU:C:2017:949]) og [den] 8. december 2011 ([Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809])?«

Det præjudicielle spørgsmål

17 Eftersom den forelæggende ret i sit præjudicielle spørgsmål har henvist til to domme afsagt af Tribunal Supremo (øverste domstol), skal det indledningsvis bemærkes, at selv om det inden for rammerne af den præjudicielle procedure ikke tilkommer Domstolen at udtale sig om, hvorvidt bestemmelser i national ret, herunder sådanne, der udspringer af retspraksis, er forenelige med EU-retten, er Domstolen beføjet til at forsyne den forelæggende ret med alle de under EU-retten henhørende fortolkningsbidrag, som gør det muligt for den forelæggende ret at vurdere dette spørgsmål om foreneligheden med henblik på bedømmelsen af den sag, der er indbragt for den (dom af 26.1.2010, Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, præmis 23 og den deri nævnte praksis).

18 Heraf følger, at det inden for rammerne af denne anmodning om præjudiciel afgørelse ikke tilkommer Domstolen at tage stilling til, om den fortolkning, som den forelæggende ret anlægger af dommene fra Tribunal Supremo (øverste domstol), således som den fremgår af denne anmodning, er korrekt, eller til, om disse domme er i strid med EU-retten. Det påhviler derimod Domstolen at oplyse den forelæggende ret om, hvorvidt artikel 12 i direktiv 2003/109 er til hinder for en national retspraksis, der har en rækkevidde som den, den forelæggende ret tillægger de nævnte domme fra Tribunal Supremo (øverste domstol).

19 Det skal følgelig lægges til grund, at den forelæggende ret med sit spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 12 i direktiv 2003/109 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der, således som fortolket i national retspraksis med henvisning til direktiv 2001/40, fastsætter, at enhver tredjelandsstatsborger, der har status som fastboende udlænding, og som har begået en strafbar handling, der kan medføre en frihedsstraf på mindst et år, udvises, uden at det er nødvendigt at undersøge, om denne tredjelandsstatsborger udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, eller at tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på denne medlemsstats område, vedkommendes alder, konsekvenserne for den pågældende og dennes familiemedlemmer samt den pågældendes tilknytning til bopælsmedlemsstaten eller manglende tilknytning til dennes oprindelsesland.

20 I denne henseende bemærkes, at Domstolen i præmis 29 i dom af 7. december 2017, López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949), som svar på et spørgsmål fra en spansk ret, for hvilken der var indbragt en sag vedrørende den samme bestemmelse i spansk ret som den, den forelæggende ret har henvist til i den foreliggende sag, fastslog, at artikel 12 i direktiv 2003/109 skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, som i henhold til en del af medlemsstatens domstoles

fortolkning ikke fastsætter, at kravene til beskyttelse mod udvisning af en fastboende tredjelandsstatsborger skal anvendes med hensyn til enhver administrativ afgørelse om udvisning uanset foranstaltningens karakter eller retlige form.

21 Det fremgår således nærmere bestemt af den nævnte doms præmis 25-27, at artikel 12 i direktiv 2003/109 er til hinder for, at en medlemsstat træffer en afgørelse om udvisning af en fastboende tredjelandsstatsborger alene på grundlag af straffedomme, som den pågældende tidligere har været genstand for, uden at afgøre, om denne tredjelandsstatsborger udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed på den pågældende medlemsstats område, eller at tage hensyn til de forskellige forhold, der er opregnet i denne artikels stk. 3, nemlig varigheden af den pågældendes ophold i den nævnte medlemsstat, den pågældendes alder, konsekvenserne for den pågældende og dennes familiemedlemmer samt den pågældendes tilknytning til denne medlemsstat eller den manglende tilknytning til den pågældendes oprindelsesland.

22 Bestemmelserne i direktiv 2001/40 kan ikke begrunde en anden fortolkning af artikel 12 i direktiv 2003/109.

23 Som Europa-Kommissionen i det væsentlige har anført i sit skriftlige indlæg, fremgår det af artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/40, at direktivet vedrører en medlemsstats anerkendelse af en afgørelse om udsendelse, der er truffet af en kompetent myndighed i en anden medlemsstat, mod en tredjelandsstatsborger, der opholder sig på den første medlemsstats område.

24 Dette direktiv regulerer derfor ikke betingelserne for en medlemsstats vedtagelse af en sådan afgørelse i forhold til en tredjelandsstatsborger med status som fastboende udlænding, der befinder sig på medlemsstatens eget område.

25 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 12 i direktiv 2003/109 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der, således som fortolket i national retspraksis med henvisning til direktiv 2001/40, fastsætter, at enhver tredjelandsstatsborger, der har status som fastboende udlænding, og som har begået en strafbar handling, der kan medføre en frihedsstraf på mindst et år, udvises, uden at det er nødvendigt at undersøge, om denne tredjelandsstatsborger udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, eller at tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på denne medlemsstats område, vedkommendes alder, konsekvenserne for den pågældende og dennes familiemedlemmer samt den pågældendes tilknytning til bopælsmedlemsstaten eller manglende tilknytning til dennes oprindelsesland.

Sagsomkostninger

26 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Niende Afdeling) for ret:

Artikel 12 i Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der, således som fortolket i national retspraksis med henvisning til Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere, fastsætter, at enhver tredjelandsstatsborger, der har status som fastboende udlænding, og som har begået en strafbar handling, der kan medføre en frihedsstraf på mindst et år, udvises, uden at det er nødvendigt at undersøge, om denne

tredjelandsstatsborger udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, eller at tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på denne medlemsstats område, vedkommendes alder, konsekvenserne for den pågældende og dennes familiemedlemmer samt den pågældendes tilknytning til bopælsmedlemsstaten eller manglende tilknytning til dennes oprindelsesland.

Underskrifter